

พระพุทธศาสนาขจรขจาย

หลวงปู่เคยพูดถึงความสำคัญของ
“ธรรมกาย” อยู่เสมอ ๆ ว่า

“...อานาฬารมมกายเปรียบประหนึ่ง
ปุ๋ยที่บำรุงต้นไม้ให้เจริญงอกงาม การปลูก
ต้นไม้ให้ได้ดอกผลตามที่เรต้องการนั้น
เราจะปลูกโดยไม่รดน้ำพรวนดินและใส่ปุ๋ยนั้น
ไม่ได้ เพราะต้นไม้จะไม่งอกงามให้ดอกผล
ตามที่เรต้องการ ชีวิตมนุษย์ก็เช่นกัน ถ้า
อยากให้เจริญรุ่งเรืองก็ต้องทำตนให้เข้าถึง
ธรรมกาย ต้นไม้ก็ต้องใส่ปุ๋ย ชีวิตคนเราก็ต้อง
ใส่ปุ๋ย...”

ด้วยเหตุนี้ การเผยแผ่วิชชาธรรมกาย
จึงเป็นสิ่งที่หลวงปู่ให้ความสำคัญอย่างยิ่ง

สอนธรรมปฏิบัติด้วยตนเอง

หลวงปู่เปิดสอนธรรมปฏิบัติแก่พระภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา รวมทั้งประชาชนทั่วไปอย่างจริงจัง และเนื่องจากท่านมีความชำนาญทั้งภาคปฏิบัติและปริยัติ คือ รู้แจ้งเห็นจริงในธรรมด้วยตนเองอย่างแจ่มชัด และรู้พระบาลีแตกฉานในระดับที่สามารถแปลคัมภีร์มูลกัจจายน์ ได้หมดทุกตัวอักษร ดังนั้นขณะสอนธรรมปฏิบัติท่านจึงนำความรู้พระบาลีมาใช้ในการสอนด้วย โดยเริ่มต้นยกพระบาลีพุทธพจน์ขึ้นแสดงก่อน แล้วแปลและขยายความพระบาลี ชี้แนวปฏิบัติภาวนาไปตามลำดับขั้นตอน จนกระทั่งทำให้จิตผู้ฟังเป็นสมาธิ น้อมใจไปตามคำเทศน์สอนของท่านได้ จากนั้นท่านก็จะบอกลำดับผลของภาวนาหรือผลการปฏิบัติธรรมในตัวที่จะเกิดขึ้นตามลำดับขั้นตอนไว้ล่วงหน้า ตั้งแต่ผลที่เกิดในกายมนุษย์จนกระทั่งกายธรรมอรหัตต์ หมดกิเลสเป็นพระอรหันต์ เป็นผลการปฏิบัติภาวนาในตัวที่พิสูจน์ได้ว่าการตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีจริง มนุษย์ธรรมดาสามารถหมดกิเลสเป็นพระอรหันต์ได้จริง ผู้เรียนมีหน้าที่กำหนดใจตามที่ท่านบอก ส่วนใครจะมีผลการปฏิบัติธรรมถึงขั้นไหน ย่อมรู้ได้ด้วยตนเอง

เนื่องจากบทเทศน์สอนของหลวงปู่เพียบพร้อม
สมบูรณ์ทั้งด้านปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ผู้ที่เคยไปเรียนการ
ทำสมาธิภาวนากับท่าน จึงต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ไม่
ว่าหลวงปู่จะเทศน์ก็ครั้งหรือก็เรื่องก็ตาม ท่านสามารถ
เชื่อมโยงจากภาคปริยัติเข้าสู่ภาคปฏิบัติ จากภาคปฏิบัติ
เข้าสู่ภาคปฏิเวธ และจากภาคปฏิเวธสู่ภาคเทศนาได้อย่าง
น่าอัศจรรย์ จึงทำให้ผู้เรียนได้รับผลดีของการปฏิบัติเป็น
จำนวนมาก รวมแล้วเป็นเรือนแสน

กิตติศัพท์ในด้านการสอนภาวนาของท่านโด่งดัง
ข้ามทวีปไปยังหลาย ๆ ประเทศในยุโรป เป็นเหตุให้
พระพุทธรูปศาสนาขจรขยายกว้างไกลออกไปอย่างไม่เคย
ปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ของวงการคณะสงฆ์ไทย
จนกระทั่งมีชาวต่างชาติบางคนเดินทางมาบวชกับท่านถึง
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เลยทีเดียว

อย่างไรก็ตาม เมื่อวิชาธรรมกายแพร่หลายออกไป
ก็มีผู้วิพากษ์วิจารณ์กันไปต่าง ๆ นานา ในสมัยนั้น คำว่า
“ธรรมกาย” ยังไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลาย เพราะวิชาธรรม-
กายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่หลวงปู่ค้นพบนั้น มิได้มี
ผู้สอนมานานเกือบ ๒,๐๐๐ ปี ผู้ที่ไม่รู้จักจึงยกเอาคำนี้
ขึ้นมาเสียดสี โจมตี หวังให้ผู้สนใจวิชาธรรมกายคลาย

ความศรัทธา แต่หลวงปู่ท่านไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ เพียงแต่พูดว่า “นำสงสาร พูดไปอย่างไรภูมิ ไม่มีที่มาเขาจะบัญญัติขึ้นได้อย่างไร เป็นถ้อยคำของคนเซอะ”

คราวหนึ่งท่านพูดกับสมเด็จพระวันรัต วัดพระเชตุพนฯ เกี่ยวกับการถูกโจมตีเรื่องธรรมกายว่า “คนเช่นเราไม่ใช่ไร้ปัญญา ชั่วก็รู้ ดีก็เห็น เราจะฆ่าตัวเองเพราะความปรารถนาทำไม ที่เขาพูดหาว่าเราอย่างนั้น บางคนคงจะไม่รู้จักคำว่า ‘ธรรมกาย’ มีอยู่ที่ไหน หมายถึงใคร เขาอาศัยความไม่รู้มาว่าเราผู้ตั้งใจปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ เมื่อผู้ไม่รู้มาติเตียนเรา ความไม่รู้ของเขาจะลบล้างสัจธรรมของพระพุทธศาสนาได้อย่างไร ถ้าจะกลบก็กลบได้เพียงชั่วคราว ไม่ช้าดวงแก้วของพระพุทธศาสนาก็จะเปล่งรัศมีให้ผู้มีปัญญาเห็นด้วยสายตาของตนเอง การที่เขานำไปพูดเช่นนั้นเป็นผลแห่งการปฏิบัติที่เราได้กระทำกันอยู่ แสดงให้เห็นว่าคณะวัดปากน้ำไม่ได้กินแล้วนอน เป็นสำนักที่เคร่งในการปฏิบัติธรรม การที่เขานำไปพูดเช่นนั้น เท่ากับเอาสำนักไปเผยแพร่ ดีเสียกว่าการโฆษณาทางหนังสือพิมพ์ เพราะการที่เขานำไปพูดนั้น เป็นการกระทำของผู้พูดเอง เราไม่ได้จ้างไม่ได้วานใคร เมื่อพูดทางไม่ดีได้ ก็ต้องมีคนพูดทางดีได้เหมือนกัน ธรรมะจะต้องชนะอธรรมเสมอ เราไม่เดือดร้อนใจเพราะธรรมกายของพระพุทธศาสนาเป็นของแท้ ไม่ใช่

ของแก้หรือของเทียม ธรรมกายจะปรากฏเป็นความจริง
แก่ผู้เข้าถึงธรรม เรื่องอย่างนี้เราไม่หวั่น เราเชื่อในคุณ
พระพุทธรูปศาสนา”

(จากชีวประวัติของพระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำ และอานาภาพธรรมกาย)

ส่งลูกศิษย์ออกเผยแผ่

นอกจากสอนธรรมปฏิบัติด้วยตนเองแล้ว หลวงปู่
ยังส่งพระภิกษุสามเณร และแม่ชี ที่มีความสามารถออกไป
เผยแผ่วิชชาธรรมกายทั้งในจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศไทย
และในต่างประเทศ

ในประเทศไทย ศิษย์ของท่านประสบความสำเร็จ
ในการเผยแผ่เป็นอย่างยิ่ง คือสามารถสร้างความศรัทธา
เลื่อมใสแก่ประชาชน ทำให้พระภิกษุ สามเณร และ
ฆราวาสจากจังหวัดต่าง ๆ มีศรัทธาเดินทางไปปฏิบัติธรรม
ขึ้นสูงเพิ่มเติมที่วัดปากน้ำเป็นจำนวนมาก และยังสามารถ
สร้างวัดได้หลายวัด เช่น วัดเกษมจิตตาราม จังหวัด
อุตรดิตถ์ วัดปากน้ำเทพาราม อำเภอบางบาล จังหวัด
สงขลา วัดเขาพระ อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี เป็นต้น

แม้ในต่างประเทศ ท่านก็ส่งพระภิกษุชาวอังกฤษ กปิลทโธม ภิกุขุ หรือศาสตราจารย์วิลเลียม ออกัสต์ เพอร์เฟิสต์ (Dr.William August Purfurst) อดีตอาจารย์มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในลอนดอน และพระภิกษุชาวญี่ปุ่น ที่มาบวชที่วัดปากน้ำ และได้ศึกษาวิชาธรรมกายแล้ว กลับไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาในทวีปยุโรปและประเทศ ญี่ปุ่นตามลำดับ

ในปี พ.ศ. ๒๔๘๘ กปิลทโธม ภิกุขุ เดินทางกลับมาวัดปากน้ำอีกครั้งหนึ่ง และนำสามเณรชาวอังกฤษ ๓ รูป ซึ่งบรรพชาเป็นสามเณรมาแล้วจากประเทศอังกฤษ มาศึกษาวิชาธรรมกายกับหลวงปู่ ซึ่งหลวงปู่ท่านก็เมตตาอุปสมบทให้ทั้ง ๓ รูป รวมพระภิกษุชาวยุโรปที่จำพรรษาอยู่ที่วัดปากน้ำสมัยนั้น ๔ รูป

แม้การเผยแผ่คำสอนในยุคนั้นจะเป็นไปได้อย่างเชื่องช้ากว่าปัจจุบัน เพราะการคมนาคมและการสื่อสารยังไม่เจริญก้าวหน้า แต่ก็มีผู้ปฏิบัติธรรมเข้าถึงพระธรรมกาย เข้าถึงกายต่าง ๆ และเข้าถึงดวงปฐมมรรคเป็นจำนวนมาก และบุคคลเหล่านี้ได้มาลงชื่อในสมุดที่หลวงปู่ให้จัดไว้ที่วัดปากน้ำ เพื่อเป็นหลักฐานและสักขีพยานในการเข้าถึงธรรม